

דפני גור

יום ו', י"ב באלול תשפ"א, 20.8.2021, גיליון מס' 5007

השמרטף / שומרות הלילה

בשנות השישים הותקנה ב"בית צביה" מרכזיית אינטרקום – "השמרטף". היא נועדה לייעל את שמירת הלילה על בתי תינוקות, מעוטים וגני ילדים בימי הלילה המשותפת. מרכזיית השמרטף הייתה מחוברת לכל בתי הילדים באמצעות רמקולים שהותקנו בהם. מצד אחד, כאשר ילד בכה בבית ילדים נשמע קולו בשמרטף, נורית מהבהבת סימנה את הבית שממנו נשמע הבכי, ואחת השומרות רצה אליו. מצד שני, לילדי הגנים הייתה אפשרות להתקרב לרמקול/מיקרופון שהיה במרכז הגן ולקרוא לשומרות. בנוסף לכך, שומרת אחת יצאה לסיור בבתי הילדים מדי פעם לוודא שכולם ישנים מכוסים, לסגור תריסים ווילונות לקראת בוקר, ולחמם את בקבוקי החלב בבתי התינוקות. בארוחות הלילה של השומרות בשמרטף, התארחו לעיתים השומרים ברחבי הקיבוץ ו"פרמי לילה". עם המעבר מלינה משותפת ללינה משפחתית בתחילת שנות השמונים, תם עידן השמרטף ושומרות הלילה.

עתידינו לפנינו

3. אירועים בחרתיה

המתחם בחרתיה משמש לקמפינג ולאירועים משפחתיים. רוב המשתמשים - משפחות שלנות לילה או מציינות אירועים משפחתיים בארוחת ערב.

בזמנו הוגבלו האירועים עד 100 איש.

נתנאל, כאחראי על המקום, מבקש להגביל את האירועים במקום ל-50 איש, בגלל גודלו וחוסר היכולת להכיל אירועים רבי משתתפים (מעבר בשטחי המטעים, שירותים, חנייה, שטח פתוח, תשתיות חשמל ומים ועוד). כמו כן לעדכן תשלום לאירועים, כל זאת בתיאום עם עמית, מנהל הגד"ש.

נדרש להכין חוזה מול אירועים כאלה ודף נהלים למי שמשתמש במקום.

סוכם, אירועים במקום יוגבלו ל-50 איש. כל האחריות לבדיקות התקינות ואישורי קיום אירוע באחריות המשתמש (חשמל, בטיחות ועוד) על אירועים גדולים (50 איש) ייגבו 500 ש"ח.

ישיבה מיום 8.8.2021

1. קבלה למועמדות - סמדר ויסמן

מוזמנת: מיכל שמיר (ועדת קליטה).

סמדר, בת 41, אישתו של נועם וייסמן. מורה לחינוך מיוחד.

קבלה למועמדות - 1.7.21
המועמדות אושרה.

2. בקשה לחופש מיוחד - דור גונן

דור גונן מבקש חופש מיוחד למשך שנה. הבקשה אושרה.

החופש החל מ-1.8.21

שלט חדש במסלול יגור: כביש חיפה-נצרת

1. כניסה לחברות

המועמדים: שיר ברוך, מתן לוי (נשוי לרני רבן), ארבל שנקר, קרולין מורן (נשואה לשי מורן), מורן שגב אבני (נשואה לארז אבני).

בועז אוחנה: הציג את המועמדים מטעם ועדת בנים וועדת קליטה.

2. איחוד הכלבו והמרכולית

שושן מדלינגר: אנו מבקשים את אישור האסיפה להצעת המזכירות והצוות לאיחוד הכלבו והמרכולית במבנה מחסן תאים, כדי שייכנס לתוכנית משק 2022.

רקע: הפיצול עולה לנו 350 אלף ש"ח בשנה. מצב המבנים (בעיקר המרכולית) גרוע, ליד הכלבו תנועה לא בטיחותית. האיחוד יחסוך הוצאות, ישפר את חוויית הקנייה ויגדיל את נפח המכירות, מה שיחזיר בסופו של דבר את ההשקעה. הקמת מרכז חברתי-צרכני סמוך למועדון יקדם את החיים החברתיים והקהילתיים. הסקר הראה את החשיבות והמרכזיות של המקום לשגרת הקניות של חברי יגור. הוא גם הראה ששני שלישים מהחברים בעד האיחוד. נבדקו חלופות אחרות שנפסלו. ההשקעה הנדרשת כ-1.9 מיליון ש"ח. החזר השקעה תוך כ-5 שנים.

נוקי נויפלד: אדבר על הצד הכלכלי. אני לא מכיר ולא עוסק בצד החברתי והקהילתי.

הדיון הזה מנותק מהמציאות סביבנו. מדינת ישראל, כמו שאר מדינות העולם, מצוייה באי-ודאות כלכלית עקב מחלת הקורונה המסתובבת בשמחה במחוזותינו. ההשפעה של המחלה הורגשה היטב בסגרים האחרונים במיוחד על שני מוקדי הכנסה: באלגן והמשתלה. במידה והאיומים יתממשו (הלוואי שלא) אנחנו צפויים לסגר נוסף בחודש ספטמבר. השנה כל החגים מתקבצים לחודש ספטמבר,

ההשפעה של סגר עלולה להיות הרסנית הן לבאלגן, שרק התחיל להתאושש, והן למשתלה שגם ככה תסבול בשנה הקרובה עקב שנת שמיטה שתפחית את הפעילות. אנו חווים עונה לא פשוטה בגד"ש. חלק מהשווקים קרסו והמחירים ירדו. בנוסף נחת עלינו השבוע חוק ההסדרים שכותרתו "פתיחת הייבוא לירקות ולפירות ונלוויהם ללא פיקוח ובקרה". החוק הזה יגרום נזק אדיר לענף החקלאות הן בצד המסחרי והן מצד הגנת הצומח, איכות התוצרת, רמות המחיר והסכנה לביטחון המדינה. יוכלו לייבא חופשי כל דבר. אם לא נתמודד עם זה נכון המפעלים שקונים מאיתנו קופסאות יקטינו מאוד את ההזמנות, כי פחות משתלם לייצר בארץ. יותר משתלם להביא ירקות ארוזים מחו"ל וטריים מהגדה. יש סכנה ממשית ואולי בלתי הפיך למקור פרנסתם של כ-45 מחברינו במפעל לגין. אף אחד לא יודע לאן זה ילך ולאן זה יוביל, בארץ וביגור. הלוואי שנחזיק את הראש מעל המים כמו שהצלחנו עד עכשיו, אבל מי יודע. האיחוד אינו צורך קריטי כרגע, אלא לוקסוס, מה שחיוני זה לארגן את הענפים לתקופת אי ודאות, להרוויח כסף כמה שיותר עכשיו.

מציע הצעה לסדר, לדחות את הדיון באיחוד הכלבו והמרכולית לסוף שנת 2022.

בועז אוחנה: אנחנו לא מציעים להתחיל את האיחוד מחר, אלא רק לקבל אישור עקרוני לתקציב, כדי שבמידה ויתאפשר נוכל לבצע ולא לחזור שוב לאסיפה. המזכירות מספיק אחראית לעצור את הפרויקט, אם התנאים לא יאפשרו. כל מה שאנחנו מבקשים זה את האישור העקרוני. מבקש לדחות את ההצעה של נוקי.

אבישי שורש: תומך בדברי נוקי. אי אפשר לקבל החלטה "עקרונית" היום, כי אף אחד לא יודע מה יכלול תקציב 2022. אסור לאשר את ההצעה של המזכירות, כאשר לא רואים את כל התוכנית של 2022.

הוחלט: לקבל את ההצעה לסדר ולדחות את המשך הדיון.

קבלה לחברות

מורן אבני-שגב (אשתו של ארז), שיר ברוך, ארבל שנקר, מתן לוי (בעלה של רני רבן), קרולין מורן (אשתו של שי)

הרואים המצטרפים לקהילתנו

לגביו דיון עקרוני. צריך לאשר את החזרת הנושא לדיון. בדיוני התקציב יוחלט אם לבצע או לא.

אבישי שורש: מצר על כך שהאנשים שבאו היום לא באו לפני שבוע. ההצעה לסדר לא חוסמת את הדיון, רק שיתקיים במסגרת הדיון בתכנית המשק 2022. שבוע לפני זה הוכרעה בדיון אחר הצעה לסדר ברוב של 4 מול 3 ואף אחד לא ביקש להחזיר את הדיון. בנושא הזה של האיחוד כבר התקיימו שלושה דיונים. הדברים חוזרים על עצמם. הדיון וההחלטה בנושא חשובים, אבל בסמוך להכנת תוכנית המשק ולא כעת.

אבשלום שוחר: בניגוד לדברי אבישי, ההצעה לסדר קבעה באופן לא תקין, לדעתי, שהנושא יידון אחרי 2022, כלומר לא יכלל בכלל בדיוני תכנית המשק. עקרונית ומהותית אני מסכים עם נוקי. ב-1983 הוחלט להרוס את הכלבו. יורם גל ז"ל הכין תכנית למרכז קהילתי שנפל, כי היה גדול עלינו. ועדת אסיפה צריכה לנהוג בזירות רבה. לא צריך להרוג סעיף שהמזכירות מביאה בפרוצדורה או בהצבעה ידנית באסיפה. אין גם מה לבוא לציבור בטענות שלא פקד את האסיפה הנ"ל ועכשיו פתאום נזכר. לאסיפות מגיעים מעט. משוכנע שהנושא צריך דיון הגון. דיון כזה אפשר לקיים בכל מועד, בנפרד מהדיון בתכנית משק, ולא צריך לכלול את המקורות. נכון להחזיר את הנושא לסדר היום.

ישראל סלע: לא נכחתי באסיפה הקודמת ועדיין אני מכבד את ההחלטה לגבי ההצעה לסדר. ליורם ולאבישי, קיים אצלנו נוהל ערעור על החלטת אסיפה. לשמחתי, אנחנו לא נזקקים לו הרבה. חתמתי על העצומה להחזיר את הדיון. טוב עשה עמית שהחזיר את הנושא לקלפי.

בועז אוחנה: ליורם ברנע, הצעה לסדר קשורה לסדר הדיון ולא למהותו. אם חבר חושב שהצעה נניח "לא בשלה", הוא מבקש לתקן את מה שצריך. הצעה לסדר היא לא החלטת אסיפה. אסיפה זה רק בקלפי, וחבר שחושב שהתהליך לא תקין יכול לאסוף חתימות ולבקש הצבעה בקלפי. לפני שבועיים ישראל הביא הצעה לסדר, לבדוק מבחינה משפטית את הנושא שעלה, וזה נראה הגיוני לעכב את ההצבעה. במקרה של היום מדובר בעניין עקרוני שכבר נדון באריכות ויש לו השלכות על חיי היום יום של חברי יגור. כאן הציבור צריך להשתתף, להביע את דעתו ולהכריע לפני הדיונים בתוכנית משק.

הוחלט: להביא את שאלת החזרת הנושא לדיון להצבעה בקלפי.

2. שינוי המבנה הארגוני של יגור (המשך דיון)

בועז אוחנה: הצוות הביא שתי הצעות בנוגע למבנה העילי של ההנהלות ביגור. הצעה א' - בראש נמצא יו"ר, מתחתיו הנהלת עסקים עם ראש אחי"ג, ומולה הנהלת קהילה. הצעה ב' - מדברת על שתי חטיבות: עסקים וקהילה. בכל חטיבה

1. הצעה פרטית להחזרת נושא איחוד הכלבו והמרכולית לאסיפה

עמית שילה: באסיפה הקודמת הוחלט לדחות את המשך הדיון באיחוד הכלבו והמרכולית לסוף 2022 לאור האפקט הדרמטי, שעשוי להיות לפתיחת השוק לייבוא חופשי של מוצרי פירות וירקות הכלול בחוק ההסדרים. הוגשה בקשה להחזרת הנושא לדיון, אם נקבל אותה, היא תעלה להצבעה בקלפי.

אריס בירמן: הכלבו והמרכולית לא מסובסדות ולא מהוות נטל כלכלי. הן מאוזנות ויציבות ויחזירו את ההשקעה בזמן. הסקר הראה תמיכה רחבה באיחוד. בואו נשאיר את ההכרעה לקלפי, כדי שנוכל להיערך. אם לא נאחד יהיו לכך השלכות קשות. משרד הבריאות לא יאפשר את הפעלת המרכולית לנצח. המציאות הבטיחותית בכלבו מסוכנת. שם צריך לתקן את המצב בלי קשר לצד הכלכלי. אנחנו לא לחוצים לעשות את זה עכשיו ולא מתווכחים עם נוקי ברמה הכלכלית. רק מבקשים אישור עקרוני.

אריאלה וולק: מבקשת לשמוע את חוות דעתו של הגובר בנושא.

נועם שפיגלר: אין דבר כזה "החלטה עקרונית" על השקעה. את התקציב מתחילים לבנות חודשיים לפני שנת התקציב. מן הראוי שההצעה תיבחן יחד עם שאר מרכיבי התקציב. התקציב החדש יכלול בניית עשרים יחידות בבלוקונים והמשך בניית ממ"דים. אנחנו רוצים לתקצב את אירועי שנת ה-100 במיליון ש"ח ולהמשיך להוריד מיסים. המהלך צריך להיבחן בצורה רצינית ולא "עקרונית" שאין מאחורי זה תקציב.

יורם ברנע: מדאיג אותי שהגיעו הרבה אנשים. זה נראה לי "אינטרסנטי". לאור הדברים של נוקי לפני שבוע לא בטוח שיהיה לנו כסף למהלך. לא מבין את החזרה של הנושא אחרי שהצעה לסדר הורידה אותו. נראה לא רציני. כל מי שבא היום היה צריך להגיע לפני שבוע. ועדת אסיפה צריכה לדון על כל נושא "ההצעה לסדר", שיבוא עורך דין ויגיד.

עמית שילה: לא היה מחטף אלא הליך תקין. מותר להציע הצעות לסדר. גם הליך איסוף חתימות להחזרת נושא לדיון לאחר הצעה לסדר - תקין.

מירה לב: אני בעד הדיון. לא צריך להוריד מסדר היום. לנושא השלכות רחבות בהרבה מעבר לעניין הכלכלי. אם אין כסף, אפשר להציע כמה חלופות. קוראת להחזרת הנושא לדיון.

עודד קוטליאר: תומך בדברים של מירה. אין מה לפחד מדיון על איזה חברה אנחנו רוצים.

נבו גולדשטיין: תומך במירה ובעודד. לא מדובר על שיריון תקציב, אלא רק לוודא שהנושא יידון בתכנית משק. בפעם הקודמת אמרו לנו לא להביא בכלל את הנושא, אם לא נערך

יו"ר ומנכ"ל וגוף שמתאם בין שתי החטיבות. הצוות סיכם את כל ההצעות. יהיו שני סבבים של הצבעות: בסבב הראשון יכללו נוהלי קדנציות והמבנה הארגוני. אחרי שיוכרע איזה מודל אירגוני להנהלות יהיה ביגור, יתקיימו הצבעות על הצעות של חברים (כמו ההצעה של אהוד ס"ט בהמשך).

נוקי נויפלד: יגור צריכה להפסיק כל פעם להמציא את הגלגל. הרבה קיבוצים עברו את מה שיגור עוברת והיו במקום הזה. הקיבוץ שבו אני מכהן כיו"ר, עמיעד, הרבה יותר קטן, אז הלכתי ללמוד מקיבוצים בסדר גודל שלנו, גבעת ברנר ונען. אף אחד לא מבין את השיטה של שני יו"רים ושני מנכ"לים המוצעת כאן.

ההצעה צריכה להיות ברורה וחדה, כדי לצמצם את מספר בעלי התפקידים ולהעמיס על כל אחד מהם יותר. צריך להיות יו"ר אחד ב-40% משרה שרואה אסטרטגית את הדברים. מתחתיו ועד הנהלה עם 13 חברים. מתחתיו שתי הנהלות עם שני מנכ"לים לעסקים ולקהילה. ההצעות המתקבלות בהנהלות האלה עולות להחלטה בוועד הנהלה המקבל את ההחלטות הסופיות. אנחנו סתם מסבכים.

מה שתיארת פה זאת הצעה א' ששלמה מורן הציע עם שינויים קלים: מנהל משי"א שיהיה תחת מנהל הקהילה, הגזברות ומנהל הכספים שיהיו תחת המנהל העסקי. משי"א יתנו שירותים גם לעסקים, הנהלת חשבונות יתנו שירות גם לקהילה, והכל ישולם בצורה מסודרת. היו"ר לא צריך לשלוט באף אחת מההנהלות שמתחתיו. בעמיעד ועד הקהילה נפגש אחת לשבועיים, מגיעים שני המנכ"לים, מדווחים ומקבלים החלטות. כשיש החלטה על אורחות חיים, מביאים לציבור בקלפי. אם זה מצליח בנען ובגבעת ברנר אין סיבה שלא יצליח ביגור.

ישראל סלע: מה שנוקי מציע מנוגד לחוק מדינה: חוק החברות ופקודת האגודות השיתופיות. ועד הנהלה של 13 חברים אסור לו להיות מעורב בהתנהלות העסקית של התאגידים שמתחתיו. כל תאגיד הוא ישות משפטית עצמאית ואין לשום גוף חיצוני סמכות להתערב, להוציא החלפת הנהלה או ועד הנהלה.

אהוד ס"ט: הדברים יובאו בהמשך.

שלמה מורן: מסכים עם אהוד שהחלטה על הקמת ועדת ביטחון צריכה להתקבל בקלפי. הצעה א' (שבה גם תומך נוקי) היא הצעת התק"צ, ולא סביר שהיא מנוגדת לחוק ולפקודת רשם האגודות. נכון שאסור לגוף חיצוני להתערב בפעולת הנהלות התאגידים, אך אף אחת מההצעות לא מאפשרת התערבות כזאת. לצערך, לא ניתנה מספיק תשומת לב ציבורית לדיון הזה. נוקי דיבר בצורה משכנעת על ההבדלים בין שתי ההצעות, מזווית של בעל תפקיד. אני כבר עשרים וחמש שנה לא נושא בתפקידים ביגור. מהזווית שלי, כחבר מן השורה, חסר במבנה הקיים פיקוח ושליטה של יגור בתאגידים. הצעה א' מטילה את התפקיד הזה על יו"ר ועד הנהלה, שחייב מתוקף הגדרת תפקידו לטפל בכל בעייה הקשורה ליחסים בין יגור ותאגידיה. הצעה ב', לעומת זאת, תנציח את המצב הקיים, כי יש בה שני

תאגידים לכאורה בלתי תלויים: אגשי"ח אחי"ג ואגשי"ח יגור, ואין מעליהם יו"ר שיכול לחייב אותם לשבת ולהגיע לפיתרון כשצצה בעייה. לדעתי, הצעה א' עם יו"ר אחד תחזיר את המצב הרצוי לקדמותו. הצעה ב', לדעתי, תנציח את המצב הקיים שלדעתי לא טוב ליגור.

אבישי שורש: מחזק את דברי שלמה מורן ונוקי. ההבדל היסודי בין הצעה א' של שלמה מורן להצעה ב' של בועז אוחנה, שבראשונה יש גורם חוקי היכול לקבל החלטות. בשנייה ישנו גוף תאום בין שתי החטיבות, הקהילתית והעסקית, היכול לאכוף עליהן את רצונו. בהצעה א' גם יש יו"ר חזק וגם חוסכים יו"ר אחד ומנכ"לים. תפקיד מרכז משק מיותר ביגור וכך גם תפקידים נוספים שישנם היום בהנהלות העסקית והחברתית. הצעה א' תקל על הניהול.

בועז אוחנה: מקריא את תוכן פתקי ההצבעה לקלפי.

סבב ראשון: הנהלות ונוהל קדנציות הנהלות ארגוניות:

הצעה א' - ועד הנהלה ובראשו יו"ר, תחתיו הנהלה כלכלית (אחי"ג) והנהלת קהילה.

הצעה ב' - שתי חטיבות עם גוף מתאם ביניהן.

נוהל קדנציות: הארכת כהונת חברות בוועד הנהלה משנתיים לארבע שנים, אורך קדנציה מירבי (4 שנים, 8 שנים, אחר), אורך תקופת צינון בין קדנציות - כנ"ל, אם החלטות אלו יחולו על ועד הנהלה הנוכחית (כן או לא).

אבישי שורש: אין לנו מספיק בעלי תפקידים ברמה טובה. לכן אני מציע שהתקופה המינימאלית היא 4 שנים, ושיהיה אפשר להיבחר שוב ושוב, מדי 4 שנים.

אהוד ס"ט: הדברים יובאו בהמשך.

נוקי נויפלד: באחי"ג כבר החליטו שקדנציות הן 4 פלוס 4 שנים. ככה גם צריך להיות ביגור. לא ייתכן שיהיו שתי מערכות שונות. 8 שנים זה מעל לראש. מציע להתמקד בנקודה הזאת.

אבישי שורש: לדעתי כל 4 שנים צריכה להינתן לאדם ולציבור ההחלטה "להמשיך או לא", ולא צריך להגביל מראש. במצב של חוסר בבעלי תפקידים טובים, אם הציבור תומך בהארכת קדנציה גם מעבר ל-8 שנים, ואם בעל התפקיד עצמו רוצה להמשיך בכך, אין סיבה להגביל.

ישראל סלע: תומך בהצעתו של אבישי. לדעתי, החלטת אחי"ג מחייבת החלטה של אסיפת אחי"ג. אם הוחלט ככה בלי אסיפת אחי"ג היא חסרת תוקף. 4 פלוס 4 שנים בוועד הנהלה דורש גם אישור של רשם האגודות. בעבר הוא התנגד שוועד הנהלה ביגור יהיה מעבר לשנתיים. הוא לא התנגד לבחירה מחודשת אחרי שנתיים. לכן ההצעה של נוקי לא מעשית ביחס לקדנציות ועד הנהלה ביגור.

ועדת ביטחון ותקנון קדנציות

דברים באסיפה והתייחסות לשני נושאים (בלתי תלויים) (11.8.21) במסגרת הדין המסכם על "השינוי במבנה הארגוני" אהוד ס"ט

1. ועדת ביטחון ביגור

האם יתכן שתפרוץ שוב שריפת ענק בכרמל בדומה לזו שפרצה לאחרונה בהרי ירושלים, שתסכן את יגור ואת יושביה?

האם יתכן שאזור הצפון, כולל אזור חיפה ויגור, יעמוד תחת מכת טילים אינטנסיבית שתשבש את כל מהלך החיים התקיין, ותביא לפגיעה ברכוש ובנפש?

שאלות אלה ודומותיהן, והצורך להתכונן ולהתגונן מפניהן, הן שאלות אסטרטגיות של הטווח הארוך, שמדרך הטבע גופי הביטחון השוטף פחות מתפנים אליהן. דרוש לכך גוף בעל סמכויות ואחריות ציבורית, שייחד להן את עיקר תשומת ליבו.

בכך עוסקת ההצעה הבאה. וחשוב לזכור, ככל שזה נשמע כקלישאה: מדובר פה בנושאים של חיים או מוות.

הצעה לאסיפה: בחירת "ועדת ביטחון" ביגור

1. נושא הביטחון, האישי והכללי, היה ויהיה בעתיד הנראה לעין נושא קריטי בישראל. בהתאם לכך, תיבחר ביגור "ועדת ביטחון" ציבורית (בהרכב 5-7 חברים), ובראשה מרכז, כפי שהיה נהוג ביגור במשך עשרות שנים בעבר.

2. הוועדה תהיה אחראית לראייה כוללת ולחשיבה אסטרטגית לטווח ארוך בנושאי האיומים הרלוונטיים: התלקחות צבאית ומטחיי טילים על העורף שריפות רעידות אדמה גזים רעילים

וצעדי ההיערכות והמיגון הנדרשים לגביהם ביגור.

זאת, במקביל ובתיאום עם "המועצה האזורית זבולון" ו"פיקוד העורף".

3. הוועדה תשמש מסגרת-על ומעטפת ("דירקטוריון"), לגופי הביטחון החלקיים-ייעודיים הפעילים היום ביגור, שיהיו כפופים לה:

רכז ביטחון שוטף (רב"ש) ו"כוח (כיתת) כוננות"

צוות חירום ישובי (צח"י)

משק לשעת חירום (מל"ח) - דאגה למלאים מתאימים של מזון, מים, דלק וגנרטורים, ולמיגונם.

4. כמו כן, תתכנן הוועדה ותקדם את נושאי המיגון של כלל האוכלוסיה ביגור (מיקלטים, ממ"דים, מיגוניות, רשת צינורות כנגד שריפות, ועוד) תוך דגש על האוכלוסיות החלשות (ילדים, חולים, מבוגרים).

2. תקנון קדנציות, והגבלת מספר מירבי של שנים רצופות בתפקיד נבחר

1. פתיחה: סיפור אישי קצר שלמדתי ממנו המון בזמנו, לפני הרבה שנים, כשחזרתי מהצבא, התמניתי לסדרן עבודה ביגור. באותם ימים סדרן העבודה סידר את העבודה בכל הענפים, המוסדות והתורנויות. זה היה תפקיד מלחיץ, ולכן הקדנציה שלו הייתה של חצי שנה.

אחרי חצי שנה באתי למזכיר דאז, צבי זעירא, שביקש ממני להמשיך. המשכתי עד שיום אחד תפסתי שהתחלתי להסתכל על החברים כמשתמטים מלתת כתף, ואפילו - כבטלנים.

ואז, ככל שהייתי צעיר, הייתה לי הארה: הבנתי שהבעיה היא לא אצל החברים, אלא - אצלי. הבנתי שאני כל כך מזדהה עם התפקיד, שאני מאבד פרופורציות, וסיימתי את תפקידי.

יותר מאוחר ראיתי את זה גם אצל ממלאי תפקידים אחרים ביגור ובמקומות אחרים.

סכנה זו, של "הזדהות יתר" עם התפקיד. אורבת לכל ממלא תפקיד, והיא מתעצמת עם הזמן. אנשים מגיעים לעתים לתחושה ש"התפקיד זה אני, ואני זה התפקיד".

לא צריך ללכת רחוק: ראינו איך זה קורה לביבי נתניהו. אדם מוכשר, שעודף זמן בתפקיד השחית אותו, משום שהוא התחיל להרגיש ש"המדינה זה אני", ואז - הכול מותר...

התפקידים הכי קשים בעולם הוגבלו לאורך קדנציה, הרמטכ"ל בישראל מוגבל לקדנציה אחת של שלוש שנים, עם אפשרות של הוספת שנה. נשיא ארה"ב מוגבל לשתי קדנציות בלבד, של ארבע שנים כל אחת (סה"כ - 8 שנים), וכך, לדעתי, ראוי שיהיה גם אצלנו.

2. הבהרה חשובה שלאחר האסיפה - מהו המתווה המומלץ על ידי הצוות?

מסיבות שונות לא הובהרה באסיפה השאלה: מהי המלצת הצוות בנושא "הגבלת משך כהונה", וחבל שכך. הדבר גם לא הובהר בטפסי ההצבעה שחולקו באסיפה, ונתלו גם עד אתמול על לוח המודעות.

משיחות בנושא שהיו לי עם אנשי הצוות, ומטופס ההצבעה המתוקן התלוי בחדר המודעות, הובהר לי שהמתווה המומלץ על ידי הצוות הוא כדלהלן:

1. מספר מירבי של שנים בתפקיד נבחר - 8 שנים

2. זמן צינון בשנים בין קדנציות - 8 שנים

3. האם תוצאות ההצבעה בסעיפים אלה יחולו על חברי יגור ב"וועד ההנהלה" הנוכחי, בהצבעה הקרובה - לא

אני חושב שראוי היה שהצוות ינסח את המלצתו גם בצורה מגובשת וברורה כזו.

אני עצמי תומך בה, וממליץ עליה לחברי יגור.

איל שריג

לצערי, אני שוב כותב על קורונה ועל זהירות. כולנו קוראים ושומעים מה קורה. נקפיד כולנו על הנדרש ונעבור גם את הגל הזה יחסית בשלום.

אני מבקש להודות לחברי יגור, שהקפידו להתחסן במנה שלישית מחוץ ובתוך יגור. רוב רובנו מעל גיל 60 מחוסנים בחיסון שלישי, וכבר יש סימנים שגם שאר הגילאים, שהותר להם להתחסן - עושים זאת, דבר התורם לחוסן הבריאותי והחברתי ביגור.

עוד רגע אנו מחליפים שנה, זו הזדמנות שלנו - צוות הבריאות, לאחל לכל בית יגור בריאות והגשמת חלומות ובקשות, שנה טובה!

מרפאה

בסוף ספטמבר תמר חסון יוצאת לפנסיה, מי שרוצה להספיק לומר שלום ולהיפרד, זה הזמן. בשם כלל חברי יגור אני מאחל לתמר את כל הטוב שיש, שתהנה מטיולים בארץ ובעולם, מליווי הנכדים, זמן לעצמה להרבה הרגעים. במיוחד מבקש לומר לך תודה גדולה מאוד מכולנו על הרבה שנות עבודה איתנו, בה דאגת לבריאותנו!

"כל זכות"

ישנו אתר בשם "כל זכות", אתר מקיף בכל נושא הקשור לזכויות של ישראלים ולדרכים לממש אותן. המון מידע וידע. חשוב לדעת על קיומו ובכל התלבטות או חוסר ידע לגבי זכויות בכל גיל ובכל מצב - ניתן למצוא שם תשובה.

מוקד שר"פ

שירותי המוקד ניתנים למנויים בכל מקום בו הם נמצאים ברחבי הארץ. השירות כולל, בין השאר: התייעצות עם רופא; הפניה למיון; הפניה למרפאות לילה; מרשמים רפואיים ברשת סופרפארם ועוד. מספר הטלפון של המוקד: 0-2341234.

חתפקדים!

מפלגת "העבודה" בראשות מרב מיכאלי, ממשיכה בתהליכים של התחדשות ועוד דמוקרטיזציה, זה למרות שהיא כבר, כנראה, המפלגה הדמוקרטית ביותר במדינה. בוועידה שהתקיימה לאחרונה, עברו כמה החלטות חשובות:

להפקיע מוועידת המפלגה את הזכות לבחור את יו"ר מפלגה ואת הרשימה לכנסת,

ולהעבירה לכלל חברי המפלגה שהתפקדו.

להוסיף לוועידת המפלגה הנבחרת עוד 300 נשים, להמשיך במהלך על מנת להתקרב, ואולי אף להגיע, לשוויון מגדרי. לתת זכויות והגדרה של נוער עבודה.

החלטות אלו התקבלו ביוזמתה של מרב ובתמיכה של השרים והח"כים מטעם המפלגה.

מכאן, שבידי כל אחד מאיתנו שיתפקד ל"עבודה", לקבוע בכל מערכת בחירות שתתקיים בהמשך, לקבוע מי יהיה או תהיה יו"ר המפלגה ומי יהיו נציגיה לכנסת (מה שלא קיים במפלגות אחרות שחברי יגור מצביעים עבורן).

אנחנו, ברק סלע והלל לויתן, ממליצים להתפקד ל"עבודה". ניתן לעשות זאת דרך אתר המפלגה, או באמצעות ברק סלע.

הלל לויתן

את אבי
אתמא וראי לויגור
ולכל בני המשפחה
אהליות הנכרה תכלת
בת איס וזוון

יהיה לשלם לרמ"י גם עבור דירות שהקיבוץ ישמור כדירות מעבר - 5% מערך הקרקע כל שנה. תחת ההערכה ששווי מגרש ביגור הוא 900,000 ש"ח, יוצא יותר מ-45,000 ש"ח לדירה לשנה, שהם 3750 ש"ח לכל דירת מעבר כל חודש. הסכום הלא מבוטל הזה יפול על החברים הצעירים שיגורו באותן דירות, ו\או על יגור - כלומר על כלל החברים).

סיבה נוספת לחיסכון היא שבניגוד למשכנתא, שכר הדירה בהסדרי דיור אינו אמור להחזיר את מלוא עלות הבנייה בתקופה מוגבלת (כ-30 שנה), אלא לכל אורך הזמן שהדירה בשימוש. כמו כן, תנאי ההלוואה שהקיבוץ יכול להשיג טובים מאלו של החבר הבודד. דב ישורון פירסם באתר "צומת יגור" הערכות מספריות המבוססות על נתונים אלו, המראות שהחיסכון המוערך לבנייה ללא שיוך דירות הוא כמיליון ש"ח לדירה.

האם בהסדרי דיור הקיבוץ מממן את הדירות לחברים? ממש לא. בהסדרי דיור הקיבוץ אמנם אחראי על בניית הדירות כמו היום, אך מימון הבנייה והתחזוקה יגיע מתשלומי שכר דירה של הדיירים. במובן זה תפקידו של הקיבוץ דומה לתפקידו של בעלים של דירות להשכרה. אך בניגוד לבעלים של דירות להשכרה, אין לקיבוץ כוונה "לעשות קופה" על חבריו הדיירים - כפי שצוין, הקיבוץ מצפה להחזר ההשקעה ללא רווח ובמשך זמן ארוך. כך שבפועל שכר הדירה אמור להיות נמוך באופן משמעותי משכר דירה עבור דירות דומות בסביבתנו, והוא ישולם על ידי הדיירים לקיבוץ.

בעניין הסיכון המשפטי: חוות הדעת שקיבלנו אומרת שהסדרי דיור - אם הם נעשים באופן שקוף וללא "ניסיונות הסתרה" - אינם יוצרים כל בעייה משפטית. להפך, הסדרי דיור הוגדרו כפיתרון המועדף מבחינה משפטית.

בעניין התור לשיכונן קבע: התור שקיים היום לזכאות לבניית שיכון קבע לא יעלם אם יוחלט על שיוך דירות, וגם לא אם יוחלט אחרת. אבל בקיבוצים שהחליטו על שיוך דירות, הוקפצו לראש התור יורשים של חברים שנפטרו לאחר היום הקובע, שכן היורשים קיבלו את זכאות הוותק של הוריהם\סביהם. החלטה כזו תהיה, ככל הנראה, בלתי נמנעת גם ביגור, ויש כיום ביגור יותר מ-50 חברים שנפטרו (או פינו את דירתם משום שעברו למוסד סיעודי) לאחר היום הקובע. המשמעות היא עוד כמה עשרות זכאים לבניית דיור קבע **שיעברו לראש התור, אם יוחלט על שיוך דירות, ושמימון דירותיהם יוטל על יגור.** בהסדרי דיור בהן הדירות נשארות ברשות הקיבוץ (וזכויות ההורשה מתורגמות למזומנים) התופעה הזו נמנעת.

- הסדרי דיור לא נוסו מעולם והם יקרו לנו בפנים!
- הסדר דיור הוא חזרה לקיבוץ הישן. בואו נתקדם הלאה!
- בהסדרי דיור יגור תממן דירות לחברים ללא בדיקה כלכלית נאותה!
- הסדרי דיור יסבכו את יגור מבחינה משפטית!
- הסדרי דיור יעכבו את התור לבניית שיכונן קבע!
- אין זה צודק לחייב חברים ותיקים לשלם שכר דירה!
- הסדרי דיור הם ניסוי בבני אדם! אני אופטימי ומוכן להתחיל לשלם משכנתא!
- (ציטוטים מהזיכרון של פוסטים שפורסמו בנושא, ובטח שכחתי משהו)

מטרת הנכתב להלן להבהיר את משמעותו של "הסדר דיור" כאלטרנטיבה ל"שיוך דירות", לתת הערכה של המשמעות הכספית לחבר (כל הנכתב בגוף זכר תופס גם לנקבה). בדרך אסביר מדוע הטענות לעיל שגויות, וגם אצביע על מספר בעיות המצפות מעבר לפינה אם נחליט לשייך דירות. אני מקווה שהרשימה תסייע לקידום דיון ענייני ולקבלת בחירה מושכלת בין החלופות "שיוך דירות" ו"הסדרי דיור". המעוניינים לקצר בקריאה מוזמנים לקפוץ לתאור ההסדר בסוף הרשימה.

חלק ניכר ממה שכתבתי מבוסס על דיוני הצוות שעסק ב"הסדרי דיור", אך הנכתב הוא על אחריותי בלבד. עלות התשלומים לרמ"י מבוססת על הערכה של 900,000 ש"ח למשבצת קרקע (שמעתי גם הערכה של 1.2 מיליון ש"ח). הערך האמיתי יודע רק לאחר שתבצע שמאות.

נתחיל:

הסדרי דיור אינם אלא סוג של הפרטת דיור - ובכך אינם שונים מהפרטת מזון או ביגוד. הם מבוססים על המודל המקובל בעולם של דירות להשכרה.

על פי הנתונים שאפרט, הסדרי דיור מאפשרים להוזיל באופן משמעותי את העלות של בניית שיכונן קבע ביגור, בהשוואה לעלות זו, אם יוחלט על שיוך דירות.

סיבה אחת להוזלת הבנייה היא שהם מאפשרים להרחיק את ידה הארוכה של המדינה - רמ"י ועוד - מחשבונות הבנק של יגור וחבריה, משום שהדירות נשארות ברשות הקיבוץ. להמחשה, גם לאחר ההטבה שהמדינה נותנת, שיוך דירות דורש בתור פתיח קרוב ל-400,000 ש"ח לבית אב (33% מערך הקרקע+מע"מ). בנוסף, לשיוך דירות יש עלויות נלוות - פרצלציה, שמאוויות וכו', וגם עלויות נוספות, פחות ידועות למי שאינו מומחה בשטח. (דוגמה לעלות נוספת כזו: אם יוחלט על שיוך דירות, צריך

ולהורשת מזומנים יש כמה יתרונות מובנים על הורשת דירה.

הסדר דיור יצטרך גם להחזיר כספים לחברים שהשקיעו בבניית שיכונני קבע מאז השינוי, וגם להחזיר הלוואות שיילקחו במסגרת הבנייה "מחוץ למסגרת" שתוארה לעיל.

דוגמה קונקרטית למודל הסדרי דיור הממלא את התנאים לעיל מובאת בהמשך. הדוגמה מתבססת ברובה על נתונים ותחשיבים שנעשו עבור הצוות על ידי ניר ברעם מחברת "צעדים" (אך כאמור האחריות על המפורסם פה כולה עלי). מטרת דוגמה זו להמחיש את העקרונות ולהבהיר שהסדר דיור אינו מסתיר בתוכו סיכונים משפטיים או כלכליים, ואינו מעכב את אפשרויות הבנייה. הדוגמה נותנת גם הערכה כספית של העלויות לבית אב על סמך הערכות ריאליות (לפחות לדעת הצוות, עד כמה שזכור לי). למותר להוסיף, שהדוגמה איננה חסינה מטעויות, ותיקונים יבורכו.

בנייה מחוץ למסגרת: כפי שהעירו מספר חברים, ובצדק, שיוך דירות יאפשר האצת בנייה, משום שחברים יוכלו לבנות לעצמם ממקורותיהם הפרטיים, ללא קשר ליכולותיו של הקיבוץ - כלומר מחוץ למסגרת תכנית המשק (כל זאת בהנחה שיהיו מספיק התרי בנייה לשם כך).

אך ניתן לאפשר בנייה כזו גם ללא שיוך דירות: חברים שברשותם אמצעים כספיים ומעוניינים לבנות לעצמם דירה "מחוץ למסגרת", ילכו ליגור את העלות הנדרשת לבניית דירתם, וההלוואה תוחזר להם על פי תוואי מוסכם, במסגרת תכנית המשק (פרוט בהמשך).

שכר הדירה שייגבה במסגרת הסדרי הדיור אמור, כמובן, לממן את ההוצאות הקשורות לדיור, ובנוסף לכך להשאיר בידי המשפחות הותיקות סכום כסף להורשה בגין שנות ותק לפני השינוי. סכום זה אמנם צפוי להיות קטן מערך הדירה, אך כזכור גם עלויות הבנייה יהיו נמוכות יותר,

הסדרי דיור והורשה - מודל אפשרי

חברים ישלמו לקיבוץ כל חודש "מס דיור" (והורשה), שיהיה יחסי לערך דירתם - בדומה לשכר דירה. הכספים שיועברו לקיבוץ יכסו את ההוצאות הבאות.

1. הוצאות דיור במסגרת תכנית המשק - 10 מיליון ש"ח לשנה: בניית שיכונני קבע חדשים, שיפוץ ושדרוג דירות קבע ישנות, אחזקת דירות מעבר וכו' - כפי שיוחלט בתכנית המשק. כאמור, חברים יוכלו לבנות גם מחוץ למסגרת זו, על ידי כך שיעמידו לרשות יגור הלוואות כפי שפורט לעיל.
2. החזרים לחברים - 2.5 מיליון ש"ח לשנה בתחילת הדרך, ולאחר מכן פחות, לכיסוי ההוצאות הבאות:
 - א. מימון הורשה עבור שנות ותק לפני השינוי. במודל שהצוות הגדיר נקבע 100 אש"ח לחבר עם ותק מלא, שמשמעותם כ-50 מיליון ש"ח חוב של יגור למי שהיו חברים ביום הקובע. בהנחה ש-1.5 מיליון ש"ח יוקצו כל שנה להחזר זכויות הורשה, חוב זה ישולם במלואו תוך כ-30 שנה.
 - ב. החזר מימון לחברים שבנו שיכונני קבע אחרי השינוי.
 - ג. החזר שכר דירה לחברים על פי שנות הוותק שלהם. חבר בעל ותק מלא יהיה זכאי להחזר בגובה שכר דירה בשכונת הכביש הישנה.
 - ד. החזר הלוואות עבור בנייה "מחוץ למסגרת", כפי שצויין לעיל.

סה"כ מתקבל 12.5 מיליון ש"ח לשנה. יש לשים לב כי סעיפים אי-ג' הם סעיפים "מתכלים", שההקצבה הדרושה להם תרד עם הזמן עד שתעלם. ולכן הסכום של 2.5 מיליון ש"ח לשנה לסעיף 2 ייקטן באופן משמעותי עם הזמן.

על פי נתונים על מספרי וסוגי הדירות ביגור משנת 2017, ועל פי הערכת שמאי לדירות אלו, שכר הדירה הדרוש לממן 12.5 מיליון ש"ח בשנה יתחיל ממינימום של 930 ש"ח לחודש עבור דירות מעבר קטנות (כזכור - **אם יוחלט על שיוך נשלם על כל דירה כזו 3750 ש"ח לחודש, שילכו במלואם לרמי**), ויגיע למקסימום של כ-2400 ש"ח לחודש עבור דירות חדשות (שכונת המשתלה החדשה). ככל שמספר הדירות הכולל ביגור ואיכותן גבוהים יותר, יידרש שכר דירה נמוך יותר על מנת להגיע לאותו סכום. ולכן עדכון נתוני הדירות למצב היום יוריד את שכר הדירה הנדרש. חישוב פשוט יראה שסה"כ "משפחה ממוצעת" תשלם בימי חייה בקיבוץ שכר דירה שיהיה נמוך באופן משמעותי מעלות דירה.

אם המודל ימומש, צריך יהיה להחליט על פרטים נוספים - כגון קצב החזר ההלוואות ואופן הצבירה להורשה (למשל: לכל בית אב ייפתח חשבון בנק ייעודי, בו יופקד בסוף כל שנה סכום מתאים). לטעמי, יהיה מקום לדון בפרטים אלו רק אם וכאשר יוחלט על הסדרי דיור.

כאמור - שאלות הערות והארות יבורכו. אשתדל לענות כמיטב יכולתי. הרבה בריאות, שלמה.

* כל מושבניק יכול לממש את חלקת המגורים (חלקה א' בנחלה המשפחתית) של 2.5 דונם בעבור 33% משווי הקרקע (במקום 91%) ללא תלות בחברים האחרים במושב. ע"י מימוש זה, ניתן להקים יח"ד נוספות, לפצל את הקיימות, ואין צורך בקשר משפחתי/רב דורי.

** הקיבוץ נדרש לשלם מקדמה של 3.75% מערך הקרקע בפועל - (כולל מס רכישה ואולי גם מע"מ - סה"כ כ-8% מערך הקרקע) עבור כל חלקת המגורים בקיבוץ (2.3 יחידות דיור לכל "נחלה" שהייתה מאוישת ביום 27.3.2007). זו "חלקת המגורים" בקיבוץ, ואלו הדירות שאותן ניתן לרכוש במחיר מופחת של 33%. מעבר לכך, מחיר הקרקע עולה ל-91%. ההשלמה למי שהיה חבר קיבוץ בתאריך הנ"ל ל-33% תתבצע רק כאשר הקרקע תימכר. המשמעות היא שכל זמן השימוש בדירה, כולל הורשה, ועד למימוש במכירה (אם בכלל יהיה כזה), החבר לא נדרש לשלם את היתרה.

כלכלית, ככל שהדירה לא נמכרה תקופה של כעשרים שנה ויותר, כאילו קיבלת את הדירה בשווי המקדמה (ריבית ההיוון על פני הזמן שוחקת את יתרת התשלום).

תמונת מצב נוכחית

קיבוצים בפריפריה, ששם הקרקע בשווי נמוך עד אפסי, יכולים להתקדם בתהליכי "שיוך", זאת כיוון שבכל החלטה או חלופה השווי של הקרקע זניח, ולכן הם אדישים להחלטות.

קיבוצים באזורי ביקוש (במרכז הארץ), לעומת זאת, די תקועים מכמה סיבות: כפי שכבר ציינתי "חלופת האגודה" תקועה (למרות שלאחרונה יש סימני חיים קלושים), ו"החלופה הקניינית" ("הישירה") דורשת סכומי כסף גדולים, שאפילו קיבוצים מבוססים יתקשו לגייס (והכל בסמוך ליום מימוש העסקה). וממילא הקיבוץ נדרש עדיין ללא מעט החלטות פנימיות הגורמות למתחים, כפי שראינו בהחלטות של שינוי אורחות החיים.

ומה לגבינו ביגור?

כפי שצינתי בפתיח - עלו שתי הצעות שכביכול עומדות אחת מול השנייה: אחת להסדר פנימי של שכר דירה וותק, השנייה של שיוך מול המדינה.

החלופה הראשונה, "הסדר הדיור" - היא למעשה לא חדשה. היא עלתה בפורמט כזה או אחר בהצעות הראשונות על "השינוי" ביגור. כאשר הן ירדו, סוכם שהן יחזרו לדיון לאחר מספר שנים. הרציונל שבבסיס גביית שכר דירה,

לאחרונה, חזרנו לתהליך הלימוד המתמשך של שיוך הדירות, ואף התפרסמו מספר רשימות במקומותינו: חלק בעד "שיוך דירות" מול המדינה (רשות מקרקעי ישראל - רמ"ט), כיוון "שאם לא נמהר נאחר". אחרים מראים "במספרים" וגם "בקשיים" הממתנינים לנו, שעדיף ללכת להסדרים פנימיים - "הסדר דיור" - כאלטרנטיבה. ואנחנו הציבור נבוכים - במה עלינו לבחור, וכיצד נחליט בסוגיה כל כך מורכבת, מרובת נתונים ואי וודאות?

נתחיל מהסוף. להבנתי, יכול להיות ששתי החלופות המוצגות לפנינו, כלל לא מנוגדות זו לזו, כפי שמוצג לנו - אלא בדיוק ההיפך - הן אולי אפילו משלימות זו את זו.

אבל רגע לפני - קצת רקע בתמצית

שיוך הדירות קיבל דחיפה כחלק מתהליכי "השינוי" של אורחות החיים בקיבוצים. המטרה הייתה, בנוסף ל"חיסכון הפנסיוני", לאפשר גם "ביטחון דירה והורשה", כפי שיש לרוב אזרחי המדינה. לכן שני הנושאים הללו - "השינוי" ו"השיוך" - כרוכים האחד בשני. לא לחינם חלק מהסוגיות הנוגעות ב"שיוך" נשמעות כהמשך וכחלק מהדיון ב"שינוי אורחות החיים".

ההחלטות הנוכחיות של המדינה בנוגע ל"שיוך הדירות" בקיבוצים, נגזרו ברובן מהחלטות המדינה בהקשר למושבים. כל חבר מושב יכול לממש את "חלקת המגורים" שלו, וזאת, ללא תלות בחברים האחרים במושב*.

במילים אחרות, חברי המושבים יכולים לרכוש את חלקת המגורים באופן "וולונטרי", וללא קשר לשאר חברי המושב.

בקיבוץ, אין אפשרות ל"שיוך וולונטרי", אלא כל הקיבוץ צריך לבצע את "השיוך" כגוף אחד**.

במילים אחרות, המדינה בעצם אמרה לקיבוצים "אני לא רוצה להתעסק עם החבר הבודד. תעשו עסקה כוללת לכל החברים בקיבוץ". היא גם אמרה "התשלום המפוצל ניתן רק לחברים ותיקים" (כאלה שהיו חברים לפני שנת 2007).

בהמשך, התנועה הקיבוצית דחפה ל"חלופת האגודה", שבעצם אומרת שהקיבוץ יעשה עסקה כוללת על שטח שאיננו שטח חקלאי (שטח "הקו הכחול" בתכנית הקיבוץ). חלופה זו לא כל כך מומשה בפועל, כיוון שמצד אחד המדינה הרגישה שהיא נותנת הטבות גדולות מדי לקיבוץ, ומנגד הקיבוצים התקשו לקדם אותה, כיוון שהיא מחדדת את הבעיות בקיבוץ שלפני "השיוך", ומחזירה את הקיבוץ להתחשבות מול כל אחד מהחברים בהחלטות פנימיות.

"הוולונטרית" במושבים, שבה ניתנה הנחה ראויה לחברים הוותיקים, והיא לא כפתה פיתרון של "הכול או לא כלום". משם הדברים הסתבכו גם בגלל המדינה, וכנראה לא פחות גם בגללנו.

לסיכום - נראה לי ששתי ההצעות אינן מתנגשות זו בזו, אלא שבהובלה נכונה הן יכולות להשלים האחת את השנייה. החלופה הפנימית - "הסדר הדירור" - צריכה להיות מבוצעת מהר ככל האפשר כצעד משלים להחלטות "השינוי" שכבר קיבלנו. החלופה השנייה - "שיוך הדירות" - נכון שתתבצע בפורמט "הוולונטרי", הפועל כלכלית לטובת החברים, וגם יכול להביא למדינה את הערך הגבוה ביותר.

לצערך, ההבשלה לכך תיקח זמן, כיוון שהיא לא קיימת כרגע גם בצד של הקיבוצים שהלכו ל"חלופת האגודה", הנמצאת בקצה השני של הסקלה, וגם לא אצל המדינה.

לשמוע וללמוד מאחרים זה בהחלט חשוב. אבל כפי שאנחנו למדים בשנים האחרונות מתהליך "השינוי" של אורחות החיים שבוצע ביגור, לא כל תהליך במקום אחר יעבוד אצלנו. ובסוף, השאלה היא לא כמה יועצים, הרצאות או הצבעות עברנו, אלא כיצד אנחנו מבצעים בפועל את הדברים אצלנו.

הוא שלכל נכס מקרקעין יש ערך, ובהתחשבות לגביו נכון להכניס גם את מרכיב הוותק.

הזמן עבר, ונדרש לפעול לביצוע חלופה זאת. כיוון שברור שכל תהליך מול רמ"י ייקח זמן, הרי שביצוע חלופה זאת לא עומד מול חלופת "השיוך", אלא משלים אותו עד שחלופת "השיוך" מול המדינה תבשיל.

החלופה השנייה - "שיוך הדירות" מול המדינה. ההבנה בבסיס חלופה זו, היא שנצטרך להסתדר עם הריבון, כפי שכלל האזרחים במדינה עושים. זה נכון בנושא המיסוי, ששם אנחנו "מושכים זמן", אבל מבינים שבסופו של דבר נהיה ככל אזרח אחר, וגם בנושא הקרקעות. כל חלופה אחרת פנימית, היא בסוף חלופת ביניים המשרתת את המטרה של הגעה בתנאים טובים להסדרה מול המדינה.

אני לא חושש שההצעות של המדינה ייעלמו. גם למדינה יש אינטרס להסדיר את העניין. מנגד, מחשבה שנוכל לייצר חלופה פנימית שעוקפת את המדינה כחלופה קבועה, היא, לעניות דעתי, נאיבית.

אם כך הדבר, נכון, להבנתי, ללכת לפיתרון שהוא מיטבי, הן למדינה והן לחברי הקיבוץ. המדינה התחילה בחלופה

שלט חדש במסלול יגור: המקלחת החמה

ערב ריקודים בסגנון חיבוק משפחתי יאנה פוליאק גרודמן

עוד שנה עברה עלינו, שנה מאתגרת, מעצבנת, משמחת, משבשת ומלמדת! בעקבות הקורונה נאלצנו להיפגש על המרפסת שלי עם הילדים של הסטודיו לריקוד ביגור. התגבשנו בשיעורים, גילינו צורות לימוד מחול חדשות והשתתפנו בחגים של הקיבוץ דרך ערוץ 900. צילמנו המון סרטונים ופרסמנו ב"חצר יגור". לילדים היה חשוב שהקהל (אפילו הווירטואלי) יראה אותם, ישמח לצפות בהתקדמות שלהם ויהיה שותף ליצירות שלהם. והינה, מופע סוף השנה הגיע. למרות החום והלחות, למרות השעה הדי מאוחרת לילדים קטנים, עלו על הבמה שש קבוצות של רקדניות ורקדנים: קבוצת צעירי הגן, כוגרי הגן וכיתות א'-ו' - עם יצירות של מחול והיפ הופ. אצלי בסטודיו הילדים תמיד לוקחים חלק בכוריאוגרפיה. ניתן היה לראות את החלק החופשי בכל ריקוד. בכל שנה אני מקבלת תמיכה ממספר בנות בשיעורים עם הקטנים. השנה, שלוש מהרקדניות הבוגרות שלי בנו את ריקודי המחול וההיפ הופ ועשו זאת ברמה גבוהה! ליקי איילון, עדי טנא ונוגה שגיא. המון תודה להן גם ממני וגם מהרקדניות של ה'-ו'.
במופע נוצרה אווירה משפחתית. הילדים רקדו בחופשיות ובשמחה לכבוד ההורים, הסבים והסבתות. הקהל היה מדהים. מחה כפיים ועודד בהתלהבות ובחום. הילדים הרגישו חשובים ומוצלחים!
תודה על החיבוק המשפחתי לכל מי שהגיע והיה איתנו בערב הקסום הזה!

מופע סיום חוג השירה

ב-1/8 התקיים מופע של החוג לפיתוח קול של ליטל ברקן. במופע היו כ-23 שירים מגוונים שבוצעו על ידי תלמידיה מיגור ומחוץ לה.

קשר דם

טקס הטמנת שרידי דמו של יחיאל (איליא) שיינבוים רחלה סגל

יוחנן, שהינחה את הערב. הוא דיבר על הרוע שאפיין את אופיים הרצחני של הנאצים. רוע, אכזריות ואטימות שלא היו כדוגמתם מעולם עד אז. אחריו דיבר בועז אוחנה, מזכיר יגור. הוא הזכיר את משפחות הסבים והסבתות שלו ושל רבים מאיתנו, שהתגעגעו וכאבו את אובדן משפחותיהם עד יומם האחרון. בהמשך דיבר השופט אליקים רובינשטיין, שכהן כשופט בבית המשפט העליון, ידיד המשפחה, שסיפר על צוואת אביו לשני בניו: לחיות בארץ ולהיבנות בה ולא לנטוש אותה. עוד דיבר דולי בסוק, בנו של חיים בסוק, שלחם כתף אל כתף עם איליא ב"קבוצת המאבק השנייה". הוא קרא מתוך ספר זיכרונותיו של אביו על רגעי האחרונים של יחיאל (איליא), זכרונו לברכה, על פסיה שקיבלה מהלוחמים שהיו לצידו כשנפגע את שעון הזהב שלו ואת התמונות שהחזיק בכיס חולצתו ועל חולצתה שספגה את דמו. הוא סיפר על האהבה של אביו לאיליא ואת הסיפורים עליו כמפקד של הקבוצה. אחריו דיברה נעמה גליל, חוקרת גטו וילנה והשוואה ביד ושם. היא סיפרה על הרקע המשפחתי של יחיאל (איליא), על ילדותו ועל אישיותו ופעילותו כפי שהעידו פסיה אלמנתו וחבריו לנשק ולתנועה. הוסיפה פרטים על המחטרת בוילנה ועל תנועות הנוער בעיר, שבה צמחה תרבות יהודית עשירה ומפוארת. את הערב חתמה ענת עוגן בשיר "אלי, אלי" של חנה שנס והזמינה את הקהל להצטרף אליה. תם הערב.

בשיר שכתבה דבורה אמיר היא תמצתה את הקשר ואת כל הסיפור. "קשר הדם" שנשלח לאורה לפני שבעים ושמונה שנים מצא את מנוחתו כאן ביגור. רוח חמה קידמה את פני היוצאים מבית בר-יהודה. וביגור שלנו, בשנת תשפ"א ראינו פתאום את ארץ ישראל הישנה והטובה, והיא כמו הושיטה את ידה כדי לתת ולא כדי לקחת.

תודות: תודה לגבי קרדוש, לשושנה רוזיאן, לאיריס ולבוב וילהרוסה, לתומר פיילר, לפנחס בירך, לקוקי הלוי, ללאה לביא, לזהבה זילברמן, לענת עוגן, למזכירות יגור ולכל מי שעזר ותרם להצלחת הערב.

כשאדם חי, מגיעה חולצתו עד המתניים אבל כשירים בו היא נצמדת לעורו, ניגרת עד חלציו. כך עמדה פסיה גרה את דוד איליא תלשה בד נקרש מגופו המדמם, עטפה בנייר חום. בדואר חבילות, חותמת "וילנה 1945" שלחה לפלסטטינה. וגם הוסיפה כמה מילים: "אתם יודעים לא הצלחנו. זה מה שנשאר לי שיהיה זיכרון".

יוחנן הראה לי את פיסת החולצה שירש מאימו. היא שמרה על החולצה עד יום מותה. "קשר דם" היא קראה לה.

כתבה את השיר הזה דבורה אמיר והקריאה אותו בהלוויה, שהתקיימה ביום שני, א' באלול תשפ"א, ביגור, בהשתתפות בני משפחה וחברים. "עצוב ליי", אמרה בסיום בעיניים לחות.

האירוע של קבורת שרידי החולצה כלל שני חלקים: בראשון שהתקיים בבית העלמין, דיברו יוחנן גרינשפון, שסיפר על הרצון של המשפחה להעלות את זכרו של איליא ז"ל ולספר על לחימתו נגד הנאצים, ושני רבנים, שליוו את המשפחה בכל התהליך הדתי: הרב ירמי סטביסקי והרב יוסי חובב. שניהם עמדו על כך שלדם השפוך יש קול. ודמי הנרצחים שנקברו בבורות המוות ללא שם וללא יכולת לספר את סיפורם זועקים מהאדמה. "איליא שלנו, היקר, נספה בגיטו בקרב עם הגרמנים... נספה כגיבור", כתבה אלמנתו פסיה. עד לימים אלה, שמו של יחיאל שיינבוים היה ידוע בעיקר להיסטוריונים ולאנשים שלחמו איתו. היום סיפור גבורתו מאיר גם את סיפורם של חבריו האלמונים במחטרת ובגיטו. טקס הלוויה נחתם בשירת התקווה.

בחלק השני, התכנס הקהל בבית בר יהודה, שם התקיימה האזכרה. פתחה ענת עוגן, בשיר "פונאר". לאחריה דיבר

ימי התעוררות ביגור ערב ראש השנה וערב ההחלטה על שיוך הדירות גדי רבינ

חדשים סביב חשבון הנפש האישי והכללי, ונכתבים מאמרים בנושא. זה כאילו לא נוגע בנו, בקיבוץ, כמאמר המשוררת: "השכנים מתכוננים לימים הנוראים" (רחל שפירא), שהרי אנחנו בתקופה הזאת אמורים לנוח על זרי הכותנה שתיקטף או נקטפה כבר, כמאמר המשורר, "ובחולצת שבת הלבינו השדות, לקראת הסתיו ארצי חמה נושמת" (שורה נהדרת של יורם טהר לב).

אבל הכבישים החדשים והמכוניות שממלאות את החניות, באופן פרדוקסלי דווקא מרחיקים את השדות, הסתיו אף הוא הולך ומתרחק ונחלש, והגשם, למרות האקלים שמשתגע, נראה כמעט בלתי אפשרי. בתוך החום הגדול מחפשת הנפש רעננות ורוך מחוץ למאמרים ולרשימות בכאן ובעכשיו, נודדת למחוזות הפיוט והספרות, ומנסה להרים טיפה את המבט, כדי שיוכל להביט פנימה נקי יותר ואחרת.

ימי הסליחות של חודש אלול הם אחד הביטויים הבולטים להבדל שבין אשכנזים וספרדים. הספרדים מתחילים בסליחות ארבעים יום לפני ראש השנה, והאשכנזים ימים ספורים לפני החג. האשכנזים מתרצים זאת, בהומור, בהיתר אצל הספרדים לאכול קטניות בפסח: "כיוון שאכלו חמץ בפסח, יש להם (לספרדים) על מה לבקש סליחה", מרבית ספרות הסליחות אם כן, לקוחה מהרפרטואר הספרדי.

אחד הפיוטים הספרדיים היפים בעיני הוא כותרת הרשימה הזאת. מי שסתם קורא את המילים מחמיץ את הרוח הגדולה. הדרך הנכונה היא לצפות בסרטונים ב"יו טיוב", שמראים מאות אלפים בכותל, מהתקופה שהיה מותר להתכנס, נעים בגלים לקצב המונוטוני של הפיוט, אומרים מילים גדולות של חרדה ותחנון וסליחה, אבל מחוללים תנועה רכה של קירבה ופיוס, רוך וסתיו.

אולי זה אני, אבל לא זכור דיון ציבורי ער כמו שמתקיים בימים האלה בנושא עתידה של יגור. בתוך הדריכות הכללית בארץ: המגיפה, הממשלה החדשה, השריפות והאיומים האחרים, יגור עצמה בעירנות גדולה: המפגשים הציבוריים חיים ומשודרים, אתר האינטרנט מוצף שאלות, הערות, ניירות עמדה, חששות, ותקוות. רוב הכותבים אנונימיים, חלקם שומרים אמונים לכינוי הישן, וחלקם ממציאים כינוי חדש לכל תגובה, אבל גם מספר הכותבים המזדהים, גדול בהרבה מדיונים קודמים. מספר הרשימות ביומן בנושא, העומק שלהן והרצינות שמאחוריהן מעורר הערכה, ובשטח, שיחות ערות, חוגי בית, מפגשים פורמליים ולא פורמליים, חברים הפורשים את משנתם ואת השקפותיהם, וכל התייחסות מיד מעוררים הערכה. שאלות ותגובות והתייחסויות נוספות. אפילו ציבורים שבדיון על השינוי הקודם נשאר ביצע והשקיפו מרחוק על האירועים, כמו המשפחות הצעירות, נמצאים היום בעין הסערה מתוך מצוקת הדיור הגדולה והשאלה הגדולה לגבי הסיכוי שלהם להגיע אי פעם לדיור סביר. מחקרים עוד ייכתבו על "פרדיגמות" השינוי והדיון הציבורי בקיבוצים סביב המעבר מהקהילה השיתופית שוויונית למודלים קהילתיים אחרים. קווים יינתנו לדיון הבן דורי, לקבוצות האינטרסים השונים, ולמשקל הזהות המקומית בתהליכים הארציים. אולי אפשר כבר להגיד שכמו בדיון הציבורי על ההפרטה לפני 4 שנים, השיח היגורי, לטוב ולרע הוא בעיקרו רציונלי-חומרי, וממוקד במה הכי "משתלם" לחבר ולמשפחה בדור הזה ובדור הבא. המודלים הכלכליים, החשבונאים והנד"ליים תופשים את עיקר הדיון ופחות שאלות של צדק, זהות, ואיכות החיים הקהילתית חברתית.

יש משהו אירוני במקריות שממקמת את הדיון הער הזה בדיוק בתקופה שבה מזמן לנו לוח השנה העברי את השאלה, איך מעוררים בני אדם לעיסוק בשאלות קיומיות. ימי אלול חודש הרחמים והסליחות, הם הימים בהם מתקיימות אסיפות התעוררות, נוצרים פודקאסטים

באני ובעצמי. וכמה קשה להתעורר ולראות את הספינה כולה.

בתוך מאבק ההישרדות והיציבות האישית, ו"העיקר הבריאות", ו"בריאות איתנה", והכמיהה לאיזושהו חוסן - עוד יותר קשה ל"התעורר" ולראות את הקהילה, את השכן שיש לו פחות או קשה לו יותר, וגם את התרבות שלנו והזהות, הקיבוצית והיהודית, שנמסות להן, בלי שאנחנו מרגישים, לתוך היורה הישראלית הרוותחת.

הפיוט אמנם מציע סוג של נחמה או ביטחון בצור ישראל שיגן עלינו, "המרחם הוא ירחם עלינו כרחם אב על בנים", אבל אני מעדיף את האופציה היותר מעשית וארצית, שגם היא נמצאת בפיוט, "שפך שיקה דרש סליקה מאדון האדונים". אפשר לפנות ל"אדון האדונים" ולבקש ולהתחנן, ואפשר גם לדרוש! אבל אפשר להסתכל סביב ולזהות, מישהו שהייתי רוצה לתת לו את ההרגשה, בקטנה, של להרגיש קצת "אדון האדונים" בערב ראש השנה הזה. מישהו, שאפילו אני הקטן, יכול לעשות לו, קצת טוב, קצת נעים, קצת אהוב, ולשפוך את שיחתי זו, שכולה הוא, בפניו, שירגיש בן אדם, וגם אני.

הכותרת, משפט הפתיחה של הפיוט, לקוחה מספר יונה, הנקרא בתפילת מנחה של יום הכיפורים. יונה הנביא שברח מאלוהים, נרדם בתחתית הספינה שבה ביקש להימלט, ובסערה שמשתוללת בלב ים, דוחק בו הקברניט (הגוי?) להצטרף למאבק ההישרדות, שמפיל את כל ההבדלים בין בני האדם:

"ויקרב אליו רב החבל ויאמר לו מה לך נכדס קום קרא אל אלהיך (!) אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד".

הפתיחה "בן אדם" חוזרת על עצמה שוב ושוב בנבואות ספר יחזקאל, ומשפט הסיום הנוגע ללב של הפיוט, "לך אדני הצדקה ולנו בשת הפנים", לקוחה דווקא מנבואות התוכחה של ספר דניאל. כל שלושת המקורות, כמו כל ספרות הנביאים בתנ"ך, דורשים מהאדם להתעורר ולהתעשת. יו... כמה שזה קשה! אולי פעם אפשר היה לדבר על החיים בקיבוץ, ואולי בכלל, כמשהו מנומנם ורגוע. נדמה שהעולם ובתוכו יגור רק הולך ונהייה סוער, הפכפך ומשתה: מגיפות, אקלים והייטק. כמה בלתי נמנע להיות יונה בסיטואציה הזאת, בירכתי הספינה, שקוע

שלט חדש במסלול יגור: השמרטף/שומרת הלילה

לאחר הפסקה של שנה בשל הקורונה, חזר יריד האוכל של ילדי א'ו' לרחבת חדר האוכל.

כחלק ממסורת רבת שנים התקיים יריד אוכל, שכל הכנסותיו נתרמות למחלקת אונקולוגית ילדים ברמב"ם. הילדים בהנחיית צוות ההדרכה תכננו, יצרו, אפו ובישלו במשך מספר ימים.

היריד התקיים ביום רביעי 4.8 בשעות אחר הצהריים. רחבת חדר האוכל התמלאה בקהל רב, שבא בשמחה רבה למרות החום הכבד. בנוסף לדברי מאכל כיד המלך, ניתן היה לקנות צמידים (מעשי ידיהם של ילדי א'ו'), לעסוק בפנינת יצירה ותסרוקות, עליהן היו אמונים ילדי ה'ו'. ילדים רבים מכיתות א' עד ו' עמדו בדוכנים, הגישו מטעמים ועזרו בכל הנדרש.

בסוף היום נאסף סכום מכובד של 5,900 ש"ח, שייתרמו בעזרתה של פרופ' מרים בן הרוש לילדים במחלקה האונקולוגית ברמב"ם. בהזמנות זו, אני רוצה להגיד תודה רבה לצוות המדריכים שאיתי שבלעדיו כל זה לא היה קורה.

יולי קיני: "אמא, מה לעשות, אני ממש נהנית! ואנחנו עושים משהו חשוב!"

שני קיני: מבחינתי היא סיכמה את האירוע באופן הכי מדויק. אז תודה גדולה לך, לצוותים הנהדרים ולילדים החרוצים, שטרחתם ועמלתם והצלחתם להרים אירוע מכובד ומאורגן לעילא ולעילא! גם אני מאוד נהנית.

תודה על המגבות ששלחו חברינו

ד"ר שי פינטוב ובת זוגו ענת כהן מכפר ביל"ז שהו באוגדה שלוש שנים והקימו מיזם לסיוע לאוכלוסייה הכפרית שם. התברר להם שצעירות רבות נושרות ממערכת החינוך בהגיען לבגרות מינית, כיוון שבזמן המחזור החודשי הן נשארות בבית בגלל חוסר אמצעים לעצירת הדימום.

המיזם מייצר פדים רב-פעמיים מבד ומשכבה סופגת העשויה ממגבות, וכך מתאפשר לבנות ללמוד ולתפקד בזמן המחזור.

במענה לפנייה, עשרות חברים תרמו בנדיבות מגבות משומשות, ושלחנו אותן ב-12 שקים גדולים לאוגדה. ברכות לחברים שתרמו בנדיבות.

עין-יה זך ויונינה דור